

DE KATHOLIEKE PERS

ORGAAN VAN DE NEDERLANDSCHE ROOMSCH-KATHOLIEKE JOURNALISTENVEREENIGING

Correspondentie-adres van Redactie en Administratie TH. WILMER, Breestraat 32a, Leiden

ABONNEMENTSPRIJS:

f2.50 per jaar

VERSCHEIJNT IEDERE ZES WEKEN

ADVERTENTIEPRIJS:

f4.— per 1/12 pagina

Naar de Kringvorming.

Vox audita est in deserto.

Er is een stem gehoord in de woestijn.

Toen kwam er een „maanbriefje”, waarbij ik op vriendelijke wijze werd opgevorderd om een artikeltje te schrijven over den uitbouw der R. K. Journalisten Vereeniging. 't Liep naar einde April, terwijl mij reeds eerder van bestuurszijde was gevraagd of ik misschien vergeten was om in ons orgaan het besluit nader toe te lichten, dat in de jongste jaarvergadering onzer Vereeniging na ampele bespreking werd genomen ten aanzien der oprichting van journalisten-kringen.

Een langer talmen mijnerzijds zou na dit vriendelijk maanbriefje en het beroep op mijn geheugen onverklaarbaar worden, zoodat ik nu toch de eerste moet zijn, die de stilte komt breken na het op de jaarvergadering gevallen besluit. In goed betrouwen had ik gehoopt, dat de een of andere collega in zijn vulpenhouder zou zijn geklommen om in „De Katholieke Pers” zijn inzichten over kringvorming te loozen; ik had gedacht, dat iemand een poging zou worden gedaan om een besluit der algemeene vergadering niet tot een doode letter te laten, doch ik ben daarin zoodanig teleurgesteld, dat ik mij gerechtigd acht tot het vonnis: De meeste collega's zijn voor de organisatie nog lakser dan ik.

Mijn inzicht immers over de kringvorming is bekend uit het rapport en wanneer nu niemand zich geroepen acht om in een viereljaars na aanneming van het rapport het zijne te doen of te zeggen, dan mag ik mijn heiligen patroon Sint Jan tot mijn tolk maken, die van zich zelf getuigde: Ik ben de stem eens roependen in de woestijn.

En toch mag dit geen aanleiding voor mij zijn om na te laten, hetgeen ik beloofde. Ik nam op mij om in ons orgaan de kringvorming te propageeren en ik wil daarmee nu aanvangen door den wensch over te nemen, die onze voorzitter uitte na de aanneming van het rapport, n.l. dat alle leden er aandacht aan zullen schenken. Nu heb ik daarnaast nog een tweede wensch en deze is, dat de aandacht voor de kringvorming zich ook in daden zal omzetten om te geraken tot een meer zich openbarende organisatiegeest, zooals deze in gewestelijke journalistenclubs kan worden opgewekt.

De motieven, die tot kringvorming aansporen, zijn velerlei; de daarmee te bereiken resultaten bieden een hoopvol perspectief. Vooreerst is er art. 14 onzer statuten, waarin als een dezer middelen om het doel der R. K. Journalisten Vereeniging te bereiken het vormen van afdelingen wordt aangegeven. Tot nu toe legde onze Vereeniging weinig aandacht voor dit artikel aan den dag. In de grondwet onzer Vereeniging paradeerde het als een latente kracht ter ontplooiing van den organisatiegeest.

Toen ik er aan mee mocht werken om een rapport saam te stellen over den uitbouw van ons vereenigingsleven, heb ik gemeend, dat paradepaard van een artikel voor te moeten rijden, om er onze organisatie mede in nieuwe banen te leiden. Het was een waagstuk, maar we werden het, zooals uit het door de algemeene vergadering genomen besluit

blijkt, er over eens, dat gewestelijke journalistenkringen beter dan een landelijken bond de specifiek cultureele- en vakbelangen van den Roomschen persman kunnen voorstaan. Het moge hier herhaald worden, dat een indeeling van het land in zes kringen werd voorgesteld, om zoodra een aantal kringen zou zijn opgericht te overwegen de voorzitters der kringen van rechtswege deel te doen uitmaken van het hoofdbestuur.

Vervolgens zij hier, voor wat de werkzaamheden der kringen betreft, naar het rapport verwezen, doch er mag nog wel eens nadrukkelijk aan herinnerd worden, dat het versterken van den onderlingen band, het vergrooten van het contact tusschen de Katholieke journalisten, het vergemakkelijken van beroepswerkzaamheden en het bevorderen van den studiegeest in de bemoeiingsfeer der kringen is betrokken.

Er behoeft hier verder niet opnieuw gewezen te worden op de eerbiedwaardige reeks van middelen, die door de kringen kunnen worden aangewend, doch men dient er van overtuigd te zijn, dat een langer wachten om die middelen te gebruiken afbreuk doet aan de werfkracht en het aanzien onzer Vereeniging. Nu moet er gemobiliseerd worden en ik wil daarom een klarenstoot geven en den Roelantshoorn steken, opdat er helden opstaan, die over de laksheid triomfeeren.

Een, twee mannen in ieder gewest, die er de moeite voor over hebben de collega's op te roepen tot een bijeenkomst, die een program van actie weten te ontwerpen voor een journalistenkring, die een aanmoedigend woord weten te spreken en de grondslag voor een kring is gelegd. De eerste kosten zijn, zooals de secretaris in het verslag onzer jaarvergadering heeft meegedeeld, voor rekening van de centrale kas. Aan het werk dus voor den bloei en den uitbouw onzer schoone R. K. Journalisten Vereeniging!

JAN DE LOUW.

Dank aan collega Jan de Louw uit Tilburg!

Dat zijn artikel wat lang is blijven liggen, doordat het orgaan later is verschenen, dan wij hadden gehoopt, moge hij ons vergeven! Dit kan er mee bereikt zijn, dat zijn klagen over laksheid inzake kringvorming nog méér reden heeft gekregen, daardoor dieper inslaat, met het gevolg, dat er nu daden zullen worden gesteld.

De organisatie in onze katholieke pers.

Er is eigenlijk geen organisatie in onze Katholieke pers. Dat klinkt misschien vreemd op 't eerste gehoor.

Maar, naar mijn bescheiden meening, is het zoo.

Wij hebben een R.K. Vereeniging van Directeuren en wij hebben een R.K. Vereeniging van Journalisten.

Deze staan naast elkaar, werken soms met elkaar.

Maar zij vormen niet die organisatie in onze Katholieke pers, waaraan o.i. behoefte bestaat.

Wij willen ons stellen midden in het vraagstuk, dat die behoefte aan organisatie in onze Katholieke pers allereuidelijkst demonstreert.

Wordt er in alle deelen van het land den menschen een Katholieke courant gebracht, welke concurrentzähig is;

welke redactioneel zóó is, dat de Katholieken geen redelijke verontschuldiging kunnen aanvoeren voor het lezen van een niet-Katholieke courant?

Staat er overal tegenover een niet-Katholieke plaatselijke of gewestelijke courant een Katholieke, die minstens even goed is?

Is er tusschen de gewestelijke bladen misschien niet hier en daar een concurrentie, welke ten slotte voor geen dier bladen en ook niet voor de Katholieke pers in het algemeen eenig nut heeft?

Kan, als er geen goed-geoutilleerde gewestelijke of plaatselijke pers is, deze er ook niet komen door b.v. een onderlinge samenwerking met een of meer andere couranten?

Wordt den Katholieken, wien de gewestelijke Katholieke courant niet voldoende is en voor wie een „groot” blad te veel geeft, wat hun niet interesseert, dan gewezen op een Katholiek blad, waardoor voor hen een „neutraal” landelijk orgaan z'n groote aantrekkelijkheid verliest, dat hen aan zich boeit?

Zou tusschen de laatst-bedoelde Katholieke „volksbladen” niet eenige samenwerking of misschien zelfs samenwerking gewenscht kunnen blijken — al is 't niet direct in het belang van elk der bladen afzonderlijk, dan toch in het praedomineerend algemeen Katholiek belang?

Ziehier eenige toch o.i. zeer belangrijke vragen, welke door ons zelden of nooit in groot verband worden gezien en besproken!

Wij praten er wel 'ns over, hier en daar, in een of andere stad of in een of andere streek, maar bekijken en beoordeelen ze nooit over heel het land heen!

Wij hebben wel 'ns vernomen, dat het kerkelijk gezag ingrijpt, als door oprichting of uitbreiding van een Katholieke courant zijns inziens een ongewenschten kant wordt uitgegaan.

Maar, eerstens, daarvoor moest eigenlijk toch het kerkelijk gezag niet op de eerste plaats tot oordeelen worden ingeroepen. In de gegeven omstandigheden kan — wij weten het ook eenigszins uit ondervinding — dit in het algemeen belang zeer gewenscht zijn, maar er moest toch althans voordien eenige organisatie zijn, waarin dergelijke kwesties behandeld worden. En, vervolgens, door zulk een ingrijpen, kan wel iets verkeers worden voorkomen, maar wordt gewoonlijk niet iets positief goeds bereikt.

Dergelijke zaken kunnen uit haar aard met weinig succes in de Katholieke journalistenvereniging worden behandeld.

En 't lijkt ons niet waarschijnlijk, dat ze in de vergadering van de vereniging van Katholieke Directeuren een onderwerp van bespreking zullen uitmaken. Waarschijnlijker lijkt 't ons, dat een dergelijke bespreking daar wordt ontweken.

Onze Katholieke bladen zijn niet partij-organen in dien zin, dat zij zijn opgenomen in de organisatie der partij. Dat heeft o.i. vele goede kanten. Maar ook één nadeelige zijde, nl. dat er in onze Katholieke pers niet is een organisatie, zooals wij hier op 't oog hebben.

En deze is o.i. beslist zeer gewenscht.

Ons orgaan.

Zoolang ik lid ben van onze journalisten-vereniging, heb ik geregeld op de vergaderingen hooren klagen over het orgaan.

Dat moest meer verschijnen, uitgebreider zijn, enz.

Een uitzondering op deze klachten vormde wat mij na de laatste ledenvergadering een der leden opmerkte. Hij kwam naar mij toe en vroeg mij, om in het bestuur een verlaging der contributie te hepleiten; dat was heel goed mogelijk, zoo betoogde bedoelde collega, want in een vereniging als de onze is een orgaan niet noodig of gewenscht; als er maar nu en dan eenige mededeelingen van het bestuur verschijnen; dat is voldoende.

Ik durf niet de zijde van dezen collega kiezen.

Maar ik moet toch wel toegeven, dat de feiten voor zijn meening pleiten — en dat zal niemand kunnen ontkennen.

Als voor onze vereeniging een orgaan gewenscht is, dan kan die wenschelijkheid alleen hierop gegrond zijn, dat wij onder elkaar, als vakgenooten, eens over onderwerpen ons beroep betreffende van gedachten kunnen wisselen.

En wat zeggen ons nu de feiten?

Eerstens, dat o zoo weinig collega's zich gedrongen gevoelen een of ander onderwerp in ons orgaan te bespreken of daarover een discussie uit te lokken.

En, vervolgens, dat, als iemand het wel doet, daarop in de meeste gevallen door geen der collega's wordt gereageerd.

Ter illustratie van deze laatste bewering staan ons eenige voorbeelden voor den geest. Zoo denken wij aan een beschouwing van collega Hulsman uit Den Haag, waarin deze de verslaggeverij van Katholiekendagen e.d., waarbij redevoeringen te voren worden gegeven, radicaal veroordeelde. Niemand reageerde op deze beschouwing. En 't lijkt ons toch niet waarschijnlijk, dat de tientallen, die deze methode van verslaggeverij volgen, op eens bekeerd waren.

Nu is op een ledenvergadering ook wel 'ns aangevoerd, dat het orgaan met te lange tusschenpozen verschijnt; dat maakt, zoo zeide men, een gedachtenwisseling al a priori onvruchtbaar. Doch dat is de feiten omkeeren. Als het verschijnen van het orgaan wat lang duurt, dan is dat een gevolg hiervan, dat er geen copie is. En de „redacteur” kan toch m.i. niet een orgaan doen verschijnen, alleen of zoo goed als alleen, om zelf eens het een en ander te zeggen. M.i. is dat zeker niet overeenkomstig de bedoeling van het orgaan, zooals wij die hierboven aanduiden. In ons orgaan is de „redacteur” niet aangewezen, om voor te lichten en te leiden, terwijl anderen schrijvers zo nu en dan als gasten een plaats wordt gegeven. De tegenwoordige „redacteur” zou, als dit de opvatting zou zijn, zich zeker niet zijn benoeming hebben laten welgevallen. Maar ook, bij een andere, bekzamere, redactie, zou naar mijn besliste overtuiging, een dergelijke opvatting ten eenenmale onjuist zijn.

Zoo mijn geachte collga's deze beschouwingen over ons orgaan willen opvatten als een excuus voor het feit, dat dit nummer van ons orgaan veel te laat is, dan zal ik hun dit niet euvel duiden!

En als zij er uit willen besluiten, dat er nu maar 'ns een andere „redacteur” voor het orgaan moet worden gekozen, dat er nieuw bloed moet worden ingebracht, dan zal ik hun dit evenmin kwalijk nemen!

Regeering en pers.

De nieuwe gouverneur-generaal van Nederlandsch-Indië heeft het instituut der persconferenties ingevoerd. Maandelijks ontvangt de landvoogd de hoofd-redacteuren der verschillende bladen en licht hen in omtrent zaken van regeeringsbeleid. De persmannen kunnen ook vragen stellen, en als, en voor zoover het kan, beantwoordt de gouverneur-generaal die. De conferenties hebben een zuiver informatieve bedoeling en beteekenis. Beoogen aan de pers juist materiaal te verschaffen, meer niet.

„Het Huisgezin” acht deze conferenties in het belang der gemeenschap. Het blad schrijft:

Niets is voor de pers bij het geven van een oordeel hachelijker, dan dit te moeten bouwen op onvolledige gegevens of op inlichtingen, waarvan de betrouwbaarheid niet boven twijfel verheven is. En nooit gaat men veiliger, dan wanneer men het bewustzijn heeft, niet alleen de feiten, maar ook de bedoelingen en de overwegingen te kennen.

Dit brengt niet noodzakelijk instemming met de daden der overheid mee, maar men is allicht billijker in zijn oordeel, minder eenzijdig en, minstens, hoffelijker in den vorm.

De Indische Volksraad heeft, blijkens het afdeelingverslag in de begroting 1928, de persconferentie niet alge-

meen met een gunstig oog aanschouwd. Sommige leden achten ze niet bevorderlijk voor het prestige van den gouverneur-generaal; enkele vinden ze bepaald ongewenscht, daar ze den landvoogd verleiden tot antwoorden zonder voorbereiding; anderen meenen, dat de regeering allereerst rekenschap verschuldigd is aan den Volksraad en oordeelen dat ze vertroebelend werken op de openbare meening.

Wij voor ons zien in persconferenties, zooals de gouverneur-generaal ze heeft ingericht, wel heil, ook hierom, dat de autoriteiten van lageren rang vanzelf een andere houding tegenover de pers aannemen en een anderen toon tegenover haar aanslaan.

De pers wordt op deze een factor van beteekenis in het openbare leven.

Voor ons zelf hebben wij, zonder op het instellen van persconferenties ook in ons land vanwege de regeering te willen aandringen — de toestanden hier en in Indië zijn, noch wat de regeering, noch wat de pers betreft, gelijk — nooit anders dan winst kunnen boeken uit ernstig gevoerde samsprekingen van een groep persorganen met autoriteiten of leiders op een of ander terrein.

Een rustige bespreking, waaraan elke bedoeling vreemd is om een meening te willen opdringen en die enkel beheerscht wordt door den wensch, enerzijds om volledige opening van zaken te doen, anderzijds om zoo veelzijdig mogelijk te worden ingelicht, schept klaarheid en mengt straks in de persdiscussie een element van zekerheid en van hoffelijke waardeering.

Gouverneur-generaal De Graeff heeft een gelukkige ingeving gehad, toen hij tot het houden van persconferenties het initiatief nam.

* * *

Wij willen deze meening van „Het Huisgezin” hier afdrukken, omdat zij, ongetwijfeld, de meening is der Katholieke journalisten.

Wij hebben ook in de laatste jaren op een soortgelijk terrein te goede ervaringen opgedaan, dan dat wij niet voor zulk een contact, als in het bovenstaande bedoeld, zeer veel zouden gevoelen en het nut ervan klaar zouden inzien!

Samenwerking tusschen directie en redactie.

„Spr. gaat zoover, dat hij staande houdt, dat, zoolang de a.s. journalisten hun opleiding niet ontvangen aan een hoogeschool, waarvan 70 % der hoogleraren uitgevers zijn, zij in een dagblad-bedrijf slechts de tweede viool zullen blijven spelen”.

Aldus de directeur van „Het Vaderland”, de heer E. de Lang, in een rede, die hij, reeds eenigen tijd geleden, gehouden heeft voor de Amsterdamsche industriëelen.

Collega D. H. neemt dezen spreker in „De Journalist”, naar aanleiding van deze en andere dergelijke beweringen, onder handen — wel wat frisch, maar men zal hem dit bezwaarlijk kwalijk kunnen nemen.

Collega D. H. schrijft dan o.m.:

Met het bovenstaande heeft de heer De Lang een nieuw en oorspronkelijk licht over de opleidings-kwestie geworpen. Alle „uitgevers” (hij bedoelt natuurlijk directeuren, ofschoon dit niet hetzelfde is), alle directeuren hoogleeraar, alle journalisten en aanstaande journalisten student en dan is er kans, dat er van ons nog wel iets terecht komt en dat wij niet langer „de tweede viool” zullen blijven spelen in het dagbladbedrijf.

De geachte docent heeft nog meer gezegd. Heel z'n speech — voorzoover die in uittreksel in de bladen voorkwam — was er op berekend, de journalisten naar beneden te schoppen en de „uitgevers” te verheffen. De directeur is „een psycholoog, die weet wat er onder de massa leeft en haar behoeften aan geestelijk voedsel kent”, hij is „de diri-

gent der journalistieke orchesten”. De krant is „nog iets anders (dan) alleen een product van scribenten en redacteurs; niet deze zijn het, die haar tot bloei brengen en in den toestand van bloei houden, maar de uitgever”. Het bewijs hiervan is „de ondergang van eenige dagbladen in den laatsten tijd, waarvan toch de hoofdredactie door journalisten van den eersten rang werd gevoerd”. Als troostprijis voor ons volgt de verzekering, „dat de bekwaamste schrijvers (echter ook) een belangrijk aandeel in het welvaren van het krantenbedrijf hebben”.

Dus: de „uitgever” voorop. Hij is het, die een krant tot bloei brengt. Hij bedient zich daarbij van z'n knechtjes, de journalisten; hij is een psycholoog, die aan de menigte het verlangde geestelijk voedsel moet toedienen; hij is de groote leider, die de draden van alles in handen houdt; voor goede artikelen en luchtige bijdragen zorgt; alles beheert en beheerscht.

Ziehier al dadelijk de misleidende voorstelling, alsof de directie den inhoud van het blad bepaalt. Dit is niet waar. Een der hoofd-beginselen van onze vaderlandsche journalistiek is juist de strenge scheiding tusschen redactioneele en commercieele leiding. De redactie en de directie ieder op haar eigen terrein. De heer De Lang zou het anders willen, dat weten wij opperbest, vermoedelijk probeert hij het ook wel eens anders, al is hem dat niet altijd goed gekomen, maar daarom mag hij het niet voorstellen, alsof zijn wensch de gewone practijk is. Het bewijs dat hij aanvoert om te betoogen, dat niet de journalist den bloei van een krant bepaalt, is er vlak naast. Geen enkel journalist zal beweren dat, als de redactioneele leiding maar goed is, dus de krant economisch zal bloeien. Dit zou pure dwaasheid zijn. Er is voor zulk een bloei een complex van factoren noodig, en wanneer dit er niet is, valt de krant. Maar de beide voorbeelden, die de heer De Lang bedoelt (*Nieuwe Courant* en *Nieuws van den Dag*) zijn van specialen aard en kunnen niet als bewijs gelden. Ieder weet, dat eerstgenoemd blad met een bijzonder doel was opgericht, en ging kwijnen toen het feitelijk verdween, en het *Nieuws* wierp nota bene nog winst af, toen tot den verkoop besloten werd. En het zijn allereerst *journalisten* geweest, die aan beide bladen hun positie in het land gaven, hun cachet en hun beteekenis.

Een dagblad heeft, om tot economischen bloei te komen, een goeden commercieelen leider noodig. Die is onmisbaar. Zulk een leider zal, in overleg met de hoofdredactie, goede journalisten weten te kiezen, maar, als hij ze gekozen heeft, zal hij hun zelfstandigheid en vrijheid laten, behoudens hun ondergeschiktheid aan en verantwoordelijkheid jegens den redactioneele leider. Elke poging van een directie, om de redactie te beïnvloeden, om bepaalde copie uit het blad te schrappen of er in op te nemen, zal tot botsingen leiden; een journalist voelt, dat een directeur dan zijn speciale terrein overschrijdt. Een goede journalistieke leiding moet worden gecompleteerd door een goede commercieele leiding, wil de krant economisch bloeien, maar de hoofdzaak van een blad is zijn *geestelijk*, zijn *ideëel* karakter, en dit wordt er aan gegeven door de journalisten. Deze allereerst zijn het, die de pers in ons land op hoog peil brachten.

Dit zijn eenvoudige waarheden en het is eigenlijk beschamend, dat ze nog gezegd moeten worden. Maar als een directeur, op wiens commercieele bekwaamheden en op wiens „psychologische” handigheid in het vinden van puzzles en andere aantrekkelijkheden voor het publiek, wij niets willen aanmerken, in het openbaar de enormiteiten verkondigt, dat „de uitgever” den bloei van een krant bepaalt, dat de journalisten (behoudens „de bekwaamste schrijvers”) eigenlijk maar bijlooptjes zijn en dat hierin pas verandering zal komen, wanneer de uitgevers hoogleeraar en de journalisten student worden, dan wordt het ons toch te bar. Er zijn altijd menschen in het publiek die zulke beweringen voor zoete-koek opeten. Het Dagelijksch Bestuur

van den Kring heeft even gedacht aan een protest in de dagbladen, maar heeft daarvan afgezien: het zou „te veel eer” zijn geweest, ook al kunnen wij de Amsterdamsche industrieelen om het „geestelijk voedsel”, dat hun werd opgedischt, niet benijden. Hoe zijn ze toch aan zulk een zonderlinge keus van spreker gekomen? Aan een verkondiger van zulke theorieën?

Men zal van ons nooit een bewering hebben gehoord of gelezen, die het werk en de taak van den directeur in het dagblad-bedrijf kleineert en onderschat. Integendeel: meermalen hebben wij het groote belang daarvan erkend. Maar wat de heer De Lang beweert, getuigt van een zóó grenzeloze zelf-overschatting, en van zulk een geringschatting van óns werk, dat wij er even de aandacht op hebben gevestigd. Een directeur, die zóó spreekt en dus zijn eigen redacteuren als prullen behandelt, (en dat aan een blad, dat zooveel voortreffelijke journalisten telde en nóg telt) bewijst dat het hem èn aan inzicht èn aan beleid èn aan tact ontbreekt.

* * *

Tot zoover de heer H. H.

In onze Katholieke journalistiek wordt over het algemeen de samenwerking tusschen Directie en Redactie, tusschen Directeur en Hoofdredacteur van beide zijden op de juiste wijze beoefend en ook van beide zijden op hoogen prijs gesteld. Uitzonderingen zijn er misschien — maar in het algemeen genomen is de toestand in onze pers in dit opzicht goed.

Wèl zou er o.i. overwogen kunnen worden of er geen terrein is, waarop in het gemeenschappelijk belang — het belang der Katholieke pers — ook door de beide vereenigingen — die van Katholieke Directeuren en van Katholieke journalisten — zou kunnen worden saamgewerkt.

In dit verband denke men aan wat we hierboven opmerkten over gemis aan organisatie in de Katholieke journalistiek.

F. v. d. Griendt. †

Het overlijden van den Directeur van de Spaarnestad, den heer F. v. d. Griendt, heeft ons, journalisten, diep getroffen!

Onverwachts is deze man, in de kracht van zijn leven, gerukt uit zijn voorbeeldig-arbeidzaam en schitterend-succesvol leven.

Inderdaad, met dankbaarheid moet worden herdacht het ontzaglijk vele, dat deze volbloed persman heeft gewrocht voor de Katholieke Pers.

De Katholieke Pers, in de meest verscheidene vormen, over een zoo uitgebreid mogelijk terrein!

Wat een enorme hoeveelheid goeds is er gesticht door wat er onder directie van den heer v. d. Griendt is uitgegaan van de Spaarnestad!

Wij denken b.v. aan de Katholieke Illustratie met haar, als wij wel zijn ingelicht, 125.000 abonné's. Iedere week in zoovele gezinnen een Katholiek weekblad, dat concurreeren kan met „neutrale” collega's!

Directeur v. d. Griendt heeft een leven van godsdienstzin en gebed gepaard aan ontwikkeling van bewonderenswaardige energie en voorbeeldige arbeidskracht.

Hij ruste in vrede.

Ch. Boissevain. †

De heer Charles Boissevain, die in den ouderdom van 85 jaar is overleden, heeft in de journalistiek een vooraanstaande en zeer eigen plaats ingenomen.

De oud-directeur en oud-hoofdredacteur van „Het Handelsblad” is vooral bekend om zijn „Van Dag tot Dag”'s,

en ook om zijn Amerikaansche en Italiaansche brieven in „Het Handelsblad”.

In dagblad en periodiek zijn de verdiensten van dezen hoogst bekwamen penvoerder reeds geschetst. Wij mogen daarom hier volstaan met de verzekering, dat, hoewel de Katholieke journalisten dikwijls met hem van meening moesten verschillen, zijn persoon door hen hoog werd geacht en zijn gedachtenis bij ons allen in eerbiedige herinnering blijft.

Belasting-aftrek.

„De Journalist” vestigde onlangs de aandacht op voor de journalisten twee belangrijke punten bij de belasting-aangifte.

Als 't voor dit jaar te laat is, dan kunnen wellicht enkele collega's er het volgend jaar rekening mede houden.

Gelijk reeds in de pers is meegedeeld heeft de Minister van Financiën zijn opvatting kenbaar gemaakt inzake aftrek van vereenigingscontributie voor de inkomstenbelasting.

Als gevolg van het arrest van den Hoogen Raad van 9 April 1924 mocht tot heden op grond van art. 10 der wet op de inkomstenbelasting alleen van het belastbaar inkomen worden afgetrokken de contributie verschuldigd voor een vakvereeniging, waarvan het lidmaatschap — zooals b.v. in het typografenvak — verplicht was gesteld om voor tewerkstelling in dat vak in aanmerking te komen.

Door den minister van Financiën is thans bepaald, dat de ambtenaren der belastingen dit arrest niet langer als leidraad behooren te gebruiken, maar dat voortaan de contributie van alle vakvereenigingen in mindering mag worden gebracht op het inkomen. Naar de meening toch van den minister behooren alle contributiën van vakvereenigingen tot de kosten rechtstreeks op het beroep betrekking hebbende, bedoeld in art. 10 der wet op de inkomstenbelasting.

In de tweede plaats wijzen wij op de beslissing van de inspectie der rijksinkomstenbelasting in Den Haag, die heeft goedgevonden dat de 5 pCt. die de journalist van zijn inkomen van zijn pensioen stort, mag worden afgetrokken van het belastbaar inkomen. Ons lijkt deze beslissing billijk. Immers wanneer een dagbladdirectie zich bereid verklaart 5 pCt. van het salaris van den journalist voor zijn pensioen te storten is de journalist verplicht er zelf 5 pCt. van zijn salaris bij te doen. Door die verplichting komt dat bedrag vrij bij de berekening der belasting.

Wie dus stort voor zijn pensioen, moge zich op deze beslissing der Haagsche belasting-inspectie beroepen. Het kan van niet-geringe beteekenis zijn voor het bedrag der belasting.

UIT DE VEREENIGING.

Onze Vereeniging heeft een telegram van deelneming gezonden aan de „N. Haarl. Ct.” bij gelegenheid van het overlijden van den heer Van de Griendt.

— Onze Vereeniging heeft telegrammen van gelukwenschen gezonden bij het zilveren priesterfeest van Pater Borromaeus de Greeve en de 25-jarige echtvereeniging van Jhr. Mr. A. Ruys de Berenbrouck.

— Voorzitter en Secretaris onzer Vereeniging hebben aangezeten aan het diner van het Jaarbeursgebouw te Utrecht.

Nieuwe leden.

Als lid wordt voorgedragen de heer B. Verhoeven, hoofdredacteur „Het Dagblad van Arnhem”, door de heeren J. B. Vesters en Willem Galesloot Cornzn.

Adresverandering.

J. P. Vermeulen, van Magdalenastr. 63, Alkmaar, naar Zevenhuizen A 3a, Alkmaar.